

Dijous 28 de març de 2013

MANAIES QUE VOLEN

No es té constància d'un cos d'exèrcit menys marcial. Mai no s'havia vist una tropa tan desmanegada. Dissabte passat, a les nou del matí, equipats amb pics, pales, aixadells i alguna artrosi, els Manaies de Sant Daniel es van plantar sense uniforme al monestir benedictí que els ha donat nom per donar un cop de mà a les amabilíssimes monges que hi viuen. Hi ha programada una trobada montserratina i no era pas qüestió de tenir els afores amb aquelles herbotes, fullaraca i pedregar per totes bandes. El monestir de Sant Daniel, de llarga història, no amaga ni les rehabilitacions ni els pedaços. Vés a saber: potser aquesta és la seva gràcia. Per aquí i per allà t'hi vas trobant elements arquitectònics que pertanyen a molts segles, des dels més castigats del XII fins als llampants de XXI. Una mica com la tropa de jardiners de dissabte: nens i nenes radiants, engrescats i lleugers; joves resistents com una columnata i també segones, molt segones edats, no gaire fiables però amb la bella pàtina del temps insinuant-se als rostres. Potser més endavant alguns manaies de Sant Daniel sortiran a la processó de Setmana Santa. Tradició obliga i ben fet que fan. Però aquesta entitat que torna ha renascut amb l'angular més obert. El seu web (www.manaiesdesantdaniel.cat) ho explica clarament: hi ha uns manaies populars que pretenen divertir-se amb dignitat. N'hi ha uns altres culturals, que de cap manera volen oblidar les arrels cristianes i romanes del nostre poble, sense les quals és impossible entendre moltes manifestacions de la literatura i de l'art. N'hi ha uns altre encara, pròpiament cristians, és a dir, confessionals, que no pretenen coaccionar la llibertat de cap associat ni simpatitzant. I totes les tendències es troben en els manaies solidaris. Son ciutadans que no conceben la societat des d'una òptica individualista. Son voluntaris que simplement volen. Fan feina al Banc dels Aliments, al Banc Farmacèutic, en accions om les de dissabte passat... I volen precisament perquè no volen: no persegueixen res, no demanen reconeixements, no es posen cap flor al barret...

Mai no s'havia vist una tropa tan heterogènia de voluntaris portant amb tanta naturalitat al segle XXI la màxima del vell poeta: Est nobis voluisse satis, ens basta haver-ho volgut.